

Všechny holky,
kterými jsem byla

TESS SHARPEOVÁ

Všechny holky, kterými jsem byla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tess Sharpeová
Všechny holky, kterými jsem byla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Všechny holky, kterými jsem byla

TESS SHARPEOVÁ

COO
BOO

Holkám, které mě zachránily:
Elizabeth Mayové, Franny Gaedeové a Mercedes Marksové.
S láskou,
T/N

Část první

Pravda je zbraň

(prvních 87 minut)

8. srpna, čas 9:09

Mělo to být na dvacet minut.

Takhle jsem si to řekla, když jsem se ráno vzbudila. Bude to jen dvacet minut. Sejdeme se u banky na parkovišti, půjdeme dovnitř, uložíme peníze a bude to trapné, bude to strašně trapné, ale bude to maximálně na dvacet minut.

Dvacet minut bych se svým bývalým přítelem a svou současnou přítelkyní mohla přežít. Tu trapnou chvíli zvládnou. Jsem přece *hustá*.

Dokonce jsem přinesla i donuty. Napadlo mě, že by to mohlo věci po tom včerejším večeru a přerušeném muchlování trochu urovnat, což vím, že dost bagatelizuje situaci. Chápu, že kus smaženého těsta nedokáže spravit všechno, ale stejně. Donuty zbožňují všichni. Zvlášť ty s posypkami... nebo se slaninou. Nebo s obojím. Takže jsem koupila donuty (a kafe, protože Iris se prakticky promění v grizzlyho, když do sebe ráno nedostane nějaký kofein), a samozřejmě jsem přišla pozdě. Když jsem přijela k bance, oba už tam byli.

Vysoký blondatý Wes se opíral o oprýskaný kufr svého auta, obálku s penězi z předchozího večera měl položenou vedle sebe. Iris v barevných šatech si hověla na kapotě svého volva, hrála si se zapalovačem, který našla někde na kolejkách, a vlnité vlasy se jí houpaly sem a tam. Takhle si ty svoje lokny jednou podpálí, fakt.

„Jdeš pozdě,“ byla první věc, kterou mi Wes vpálil, sotva jsem vylezla z auta.

„Nesu donuty.“ Kafe jsem podala Iris a ta seskočila z kapoty.

„Díky.“

„Už bych to měl rád za sebou,“ utrousil. Ani se na ty donuty nepodíval. Sevřel se mi žaludek. Už jsme zase u toho? Jak je to možné, po tom všem?

Sevřela jsem rty a snažila se netvářit moc vytočeně. „Fajn,“ prohlásila jsem a schovala jsem krabici s donuty zpět do auta. „Tak jdeme.“ A sebrala jsem obálku z kufru Wesova auta.

Banka zrovna otevřela, takže před námi byli jen dva lidé. Iris vyplňovala vkladový lístek a já stála ve frontě, Wes přímo za mnou.

Fronta se pohnula, právě když se k nám připojila Iris s vyplněným lístkem, vzala si ode mě obálku a nacpala si ji do kabelky. Opatrně se podívala na Wese a pak na mě.

Kousla jsem se do rtu. Už jen pár minut.

Iris si povzdychla. „Hele,“ otočila se s rukama v bok k Wesovi, „chápu, že způsob, jakým ses to dozvěděl, nebyl zrovna nejlepší, ale...“

Iris větu nedokončila.

Ale ne kvůli Wesovi.

Ne, Iris nedokončila větu kvůli chlapovi před námi. Protože ten chlap před námi si v tu chvíli usmyslel, že vytáhne zbraň a začne tu pitomou banku vykrádat.

První, co mi proletělo hlavou, bylo *Kruci!*, pak *K zemi*. A nakonec *Všichni tady umřeme, protože jsem čekala na donuty se slaninou*.

— 2 —

Čas 9:12 (15 sekund v zajetí)

Lupič (běloch, tak metr osmdesát, hnědá bunda, černé triko, červená kšiltovka, světlé oči a obočí) zařval „VŠICHNI NA ZEM!“, jak to tak lupiči dělávají. Všichni jsme sebou okamžitě třískli na podlahu. Jako by každý v bance byl loutka a on nám všem přestříhl vodící provázky.

Na moment jsem se nemohla nadechnout, jak mě v žaludku, hrudi i krku tlačil obrovský knedlík. Pálil mě a trhal mi vnitřnosti a chtělo se mi kašlat, ale bála jsem se, že to přitáhne jeho pozornost.

A přitahovat jejich pozornost nikdy nechcete. To jsem věděla, protože to nebylo poprvé, kdy jsem se v takové situaci ocitla. Tedy, nikdy jsem nebyla účastnicí bankovní loupeže, ale někdy mám pocit, jako bych se narodila v dráze střely.

Když na vás někdo míří zbraní, není to jako ve filmech. Na hrdinství v těchhle prvních chvílích zapomeňte. Je to tak děsivé, že se celí třesete a skoro byste si načurali do kalhot. Iris má ruku přitisknutou k mé a já cítím, jak se třese. Chtěla jsem se natáhnout a chytit ji za ruku, ale rozmyslela jsem si to. Co když si ten lupič bude myslet, že sahám pro zbraň? Každý v Clear Creeku i jeho matka nosí u sebe zbraň. To jsem nemohla riskovat.

Wes se po mém druhém boku nervózně ošíval a chvíli mi trvalo, než jsem přišla na to proč. Chystal se totiž na toho lupiče skočit. To je přesně můj

bývalý. Wes jednal vždycky instinktivně a hrdinsky, ale co se týče složitých situací, má naprosto mizerný úsudek.

Tentokrát jsem se pohnula. Musela jsem, jinak by se Wes nechal zastřelit. Chytila jsem ho za stehno a zaryla mu nehty do kůže přímo pod lem šortek. Škubl ke mně hlavou a já po něm šlehla pohledem. *Opovaž se!* Ještě jsem zakroutila hlavou a pohledem ho zpražila ještě jednou. Z jeho zvednutého obočí se dalo doslova vyčíst *Ale Noro...*, než se konečně poraženecky sesunul k zemi.

Tak jo. Tak jo. Dýchej. Soustřed' se.

Lupič. Řval na paní pokladní. Pokladní (*Je tu jen jedna? Proč je tu jen jedna?*) byla blond dáma ve středních letech s brýlemi zavěšenými na řetízku s akvamaríny. Můj mozek jel naplno, všímal si věcí, které bych později mohla potřebovat.

Řval něco ohledně manažera banky. Bylo to dost špatně slyšet, protože ta pokladní strašně vzlykala. Ruce se jí trásly, tvář měla rudé, a pokud to neudělala omylem, tak tichý alarm určitě nespustila. Jak jí zbraň mířila přímo do obličeje, chytila totální paniku.

Těžko se jí divit. Nikdy nevíte, jak budete reagovat, dokud na vás tu pistoli někdo nevytasí.

Nikdo z nás tří zatím neomdlel, tak jsem usoudila, že jsme všichni v pořádku. Zatím. To je začátek.

Ale co se týkalo záchrany, tak s pokladní jsme nemohli počítat. Šerif nedorazí, pokud někdo nespustí ten alarm. Očima jsem přejela doleva, kam až to šlo, aniž bych příliš hýbala hlavou. Schovává se ještě někde další pokladní? A kde je ostraha? Mají ji vůbec na téhle pobočce?

Za mnou se ozvaly kroky. Okamžitě jsem ztuhla a Iris trochu zalapala po dechu. Zatlačila jsem svou paží na její ještě víc a přála jsem si, abych jí tak mohla poslat záplavu útěchy. Ale jakmile je v tom zbraň, nemáte moc co posílat.

Počkat. Ty kroky. Zrychlily. Když jsem je slyšela vedle sebe, podívala jsem se nahoru a uviděla chlapa, jak se prodírá dopředu a v rukách drží zkrácenou brokovnici. U srdce mě pomalu píchlo, cítila jsem strach a zvedal se mi žaludek. Takže ne jeden lupič, ale dva.

Dva lupiči. Oba běloši. Čisté džíny, těžké boty. Černá trika bez loga.

Polkla jsem naprázdno, v puse jsem měla sucho jako na poušti a srdce mi stepovalo v rytmu *Všichni tu umřeme! Do prdele, my tu všichni umřeme!*

Potily se mi ruce. Sevřela jsem je (Panebože, jak dlouho už tu jsme? Dvě minuty? Pět? Čas ubíhá úplně jinak, když jste přimáčknutí k podlaze a nad obličejem se vám houpe zbraň.) a poprvé jsem si vzpomněla na Lee.

Ale ne. Lee.

Nemohli mě zastřelit, moje sestra by mě zabila. Ale nejdřív by svůj život zasvětila honu na toho, kdo mi to udělal. A když Lee takhle něčemu propadne, jde z ní strach. Mluvím ze zkušenosti, protože když mi bylo dvanáct, dostala mě Lee od mámy takovým táhlým podfukem, který ani sama královna podfuku nedokázala předvídat. Teď seděla ve vězení. Máma, ne Lee.

A já ji tam pomohla dostat.

Nemohla jsem se nechat ovládnout strachem. Musela jsem zůstat v klidu a najít cestu ven. Tohle byl problém. Bylo potřeba ten problém zpracovat a vyřešit.

Když jsme do banky přišli, kdo tam ještě byl kromě té pokladní? Musela jsem si to v mysli přetočit nazpátek. Na začátku fronty stála žena, kterou ten s červenou kšiltovkou odstrčil, když začal křičet. Teď ležela na zemi nalevo ode mě, kabelka asi půl metru od ní. Šedý kšilt se objevil za námi. Nejspíš seděl v čekárně.

Když jsem si pak vzpomněla na další osobu, která tam seděla, žaludek mi udělal kotrmelec. Holčička. Nedokázala jsem otočit hlavou natolik, abych zjistila, kde skončila, ale zavadila jsem o ni pohledem, když jsme přišli.

Bylo jí tak deset, možná jedenáct let. Patřila snad k té paní vpředu? Nejspíš ano.

Na tu ženu jsem měla ale dokonalý výhled, a ona se k místu, kde holčička seděla, ani nepodívala.

Tak jo. Pět dospělých nebo skoro dospělých. Jedno dítě. Dva lupiči. Minimálně dvě zbraně, možná víc.

To nebyly dobré počty.

„Chceme do suterénu.“ Červený kšilt neustále máchal pokladní pistolí před obličejem, ale vůbec to nepomáhalo. Jen ji to děsilo pořád víc, a kdyby tak pokračoval...

„Přestaň rvát.“

To bylo poprvé, kdy Šedý kšilt promluvil. Měl chraplavý hlas, ale ne že by se snažil ho napodobovat, takhle opravdu zněl. Jako by mu roky života vyrvaly vnitřnosti a zbyl mu jen náznak hlasu. Červený kšilt okamžitě ustoupil.

„Postarej se o kamery,“ nařídil Šedý kšilt. Červený kvapem proběhl halou a za přepážkami přestříhal kabely bezpečnostních kamer. Pak se opět vrátil k Šedému kšiltu.

Iris do mě šfouchla. Pozorovala je stejně bedlivě jako já. Stiskla jsem jí ruku, abych jí dala najevo, že to také vidím.

Ten v červené sice udělal první krok, ale velí tomu Šedý kšilt.

„Kde je Frayn?“ zeptal se Šedý kšilt.

„Ještě tu není,“ odpověděla pokladní.

„Kecá,“ zasmál se Červený kšilt. Ale olízl si rty. Ta představa ho vystrašila.

Kdo je Frayn?

„Jdi se podívat,“ rozkázal mu Šedý kšilt.

Červený prošel kolem nás a zmizel z haly.

Využila jsem té chvilky, a když jsem si byla jistá, že je z dohledu a Šedý kšilt se věnuje pokladní, podívala jsem se doprava. Holčička se krčila pod

konferenčním stolem uprostřed čekárny a i na takovou vzdálenost bylo vidět, že se celá třese.

„Ta holka,“ zašeptal Wes. Taky si jí všiml.

Já vím, naznačila jsem rty. Kéž by se na mě podívala, alespoň bych jí věnovala nějaký uklidňující pohled, ale obličej měla zanořený do hnusného hnědého koberce.

Kroky. Jak se Červený kšilt vracel, strachem se mi stáhlo hrdlo. „Kancelář manažera je zamčená.“

Panika mu zastřela hlas.

„Kde je Frayn?“ ptal se Šedý kšilt znovu.

„Má zpoždění!“ vypískla pokladní. „Musel zajet pro Judy, to je naše družá pokladní. Nenastartovalo jí auto. Tak má zpoždění.“

Něco nevyšlo. Ať už plánovali cokoliv, hned na začátku se to pokazilo. A ze zkušenosti vím, že když se něco podělá, lidé udělají jednu ze dvou věcí. Buď utečou, nebo přitvrdí.

Na zlomek sekundy jsem měla dojem, že utečou. Že z toho vyvážneme s nočními můrami a historkou, se kterou ovládneme každou párty do konce našich životů. Pak ale veškeré naděje vzaly za své.

Bylo to jak zpomalený film. Dveře banky se rozrazily a dovnitř vešel ten pracovník ostrahy, na kterého jsem myslela, s rukama plnými kelímků s kávou.

Neměl sebemenší šanci. Červený kšilt, impulsivní, roztřesený a příliš vystrašený, vystřelil dřív, než strážný stačil upustit latté a sáhnout po omračujícím obušku.

Kelímky spadly na zem. Po nich i strážný. Na rameni mu vykvetla krvavá skvrna a každou sekundu byla větší a větší.

Všechno se stalo tak rychle, jako když se vám před očima mihnou obrázky zrychleného filmu. Protože teď to začalo být skutečné. Před stisknutím spouště existuje šance, byť malá, že všechno bude dobré, a člověk se k tomu může upnout.

Ale po něm? To už úplně ne.

Když strážný dopadl na zem, pokladní vykřikla. Wes se vrhnul ke mně a Iris, aby nás kryl, a stočili jsme se k sobě tak těsně, až se z nás stala změť rukou a nohou a strachu a raněných citů, které bychom teď vzhledem k okolnostem měli odsunout stranou... A já?

Sáhla jsem po svém telefonu. Nevěděla jsem, jestli k tomu dostanu ještě příležitost. Vytáhla jsem ho z kapsy, zatímco Šedý kšilt nadával a prošel kolem našeho propletence, aby odzbrojil strážného a seřval Červeného. Wes na mně ležel, takže jsem mohla sotva pohnout paží, ale podařilo se mi natukat zprávu Lee.

Oliva. Pět písmen. Rozhodně to nebylo moje oblíbené jídlo. V podstatě ovoce, jako rajče.

Ale mohl by to být klíč k naší svobodě. Od chvíle, co jsem svou sestru poznala, to byl náš nouzový signál. Jsme holky, co jsou vždy připravené na bouři.

Lee přijde. Moje sestra se vždycky objeví.

A přivede kavalérii.

Přepis telefonního hovoru mezi Lee Ann O'Malleyovou a policistkou Jessikou Reynoldsovou

8. srpna, čas 9:18

Policistka Reynoldsová: Tady Reynoldsová.

O'Malleyová: Jess, tady Lee. Mohla by ses mrknout, jestli nebyl v bance spuštěn tichý alarm? Je to ta pobočka na Miller Street, vedle toho starého obchodu s donuty, co se vloni přestěhoval.

Policistka Reynoldsová: Máš kšeft? Co se děje?

O'Malleyová: Nemám kšeft. Nora mi právě poslala nouzový signál.

Policistka Reynoldsová: Vy máte nouzový signál?

O'Malleyová: Je to pubertáčka. Samozřejmě, že máme nouzový signál. Zmínila se, že než přijde do kanceláře, půjde uložit ty peníze, které vybrali včera večer. Vysledovala jsem její telefon – je pořád ještě v bance.

Policistka Reynoldsová: Něco o bance jsem před chvílí zaslechla, ale žádný alarm se nespustil. Počkej, podívám se... Tady to mám. Manažer banky měl na cestě do práce nehodu. Odvezli ho do nemocnice. Nedělá si z tebe Nora srandu?

O'Malleyová: To by neudělala. Jedu tam.

Policistka Reynoldsová: Vyzvednu tě. Nikam nejezdi, dokud nedorazím, jasné?

/ticho/

Policistka Reynoldsová: Jasné?

/hovor ukončen/

— 4 —

Čas 9:19 (7 minut v zajetí)

Hódali se. Červený kšilt se šedým. Červený vyšiloval, když viděl, jak tam strážný leží na zádech a krvácí do koberce. Ještě že ho střelili jen do ramene. Nejspíš bude v pořádku. Alespoň prozatím. Někdo by mu ale měl na tu ránu tlačit, jenže oni ho prostě ignorovali.

„Říkal jsem ti, že je to blbej nápad. Tvrdil jsi, že nikomu neublížíme. Že jen přinutíme Frayna, aby nás vzal do suterénu a otevřel...“

„Ticho,“ zavrčel Šedý kšilt a vrhnul po nás pohledem.

Sice jsem hlavu měla stále skloněnou, ale poslouchala jsem každé slovo.

Nejspíš mluvili o bezpečnostních schránkách. Ty bývají v suterénu. A je to zlatý důl na tajemství. Lidé tam rádi cpou věci, o kterých nemá nikdo jiný vědět. Jestli je ale manažer jediný, kdo má přístup do suterénu s bezpečnostními schránkami...

Proto ho potřebovali. A když nebyl k dispozici?

Jejich plán vybouchnul.

Nebylo divu, že zpanikařili natolik, že došlo ke střelbě. Někdo mohl uslyšet výstřel, ovšem tahle banka byla jediná, co zbylo z kdysi plného obchodního centra. Ale i kdyby nikdo nic neslyšel, moje zpráva Lee došla. Každou chvíli se na tyhle chlapy snese hněv soukromé vyšetřovatelky O'Malleyové. Nejspíš zlaneří i kancelář šerifa. Nejsou zrovna nejlepší, ale přinesou bouchačky.

Ne vždy je ale víc zbraní výhodou. Ve většině situací jsou spíš na škodu. Taky policie to většinou podělá, ale to bylo riziko, které jsem musela podstoupit, abych dala Lee vědět, že je něco špatně.

„Zamkni dveře a sleduj parkoviště,“ nařídil Šedý kšilt. Červený okamžitě poslechl, jako by byl vděčný, že má co na práci.

On bude tím slabším článkem. Mým cílem, když budu nějaký potřebovat. Moje mysl skákala jako plochý kamínek po hladině jezírka, jak se snažila vymyslet nějaký plán.

„Ty,“ vyštěkl Šedý kšilt. Wes ztuhl. Hrudník měl přitisknutý k mému obličejí a já cítila, jak se mu napjaly svaly, když mi došlo, že Šedý kšilt mluví na něj. „Vypadáš namakaně. Odtáhni ho od oken.“

Wes se podíval na mě. Jen na sekundu, než se postavil, a ten pohled v jeho tváři mi říkal, ať nemám strach.

Což mě ve skutečnosti úplně vyděsilo. Na co se jako chystá? Měl by raději dodržovat pokyny.

Šedý kšilt obrátil svou zbraň a pozornost k Wesovi, který se vydal ke strážnému, a mně to nahánělo husí kůži. Ruka se mi v Irisině sevření kroutila, a tak mi ji pevně stiskla, aby mě uklidnila, ale překvapivě to vůbec nepomáhalo.

Wes se sklonil a zaváhal. Snažil se přijít na to, jak nejlépe pohnout se strážným, aniž by mu ještě víc ublížil. Jedním pohybem ho nadzvedl. Wes je vysoký a silný, což je někdy výhoda, ale v tuhle chvíli představoval pro lupiče největší hrozbu v celé bance. Zafala jsem zuby do spodního rtu, když se otočil k Šedému.

„Kam ho chcete?“

„Támhle,“ ukázal zbraní směrem k malému koutku v hale, kde se pořád ještě schovávala pod stolem ta malá holka.

Žaludek mi poskočil, protože Wes zaváhal. Zbraň se znovu namířila na něj tak rychle, že Iris vedle mě lehce zalapala po dechu.

„Nevyjádril jsem se jasně?“ zeptal se Šedý a vtom jsem to uslyšela. Zlost v jeho hlase. Na ni jsem čekala. Balancovala na ostrí nože, dokud jsem ji neuslyšela.

Není nad našťvaného chlapa s bouchačkou v ruce. To jsem se naučila velice brzy.

„Promiňte, pane, tohle bude bolet.“ Wes strážného zvedl a zašklebil se, když ze sebe muž vydal zvuk plný bolesti a strachu. Wes s ním manipuloval, jak nejjemněji to šlo (viděla jsem, jak je opatrný, Wes byl vždycky opatrný), ale když strážného položil v hale mimo prosklené dveře, z jeho ramene se řinulo ještě víc krve.

Šedý kšilt popadl jeden z těžkých stojanů, který držel ceduli s reklamou na hypotéky, ceduli strhnul a kovovou tyč prostrčil madly od dveří banky, aby bylo těžké uniknout, a ještě těžší prorazit dovnitř.

Čím dál horší. V Clear Creeku nesídlí policie, je to moc malý vidlákov. Máme tu jen šerifa a jeho tým šesti zástupců, z nichž dva pracují na částečný úvazek, a nejbližší zásahovka je... ty jo, ani nevím. Asi v Sacramentu? To jsou stovky kilometrů, navíc přes hory.

„Všichni se přesuňte do čekárny,“ ukázal Šedý kšilt k místu, kde leželi strážný a holčička. Poslechli jsme a připojila se k nám i pokladní. Stále měla tvář mokrou od slz a skláněla se nad strážným. Iris si sundala svetřík a zatlačila jím na mužovo rameno. V tu chvíli se pokladní dala trochu dohromady, vystřídala ji a rozechvěle přikývla.

„To bude dobré, Hanku,“ konejšila strážného. Tvář se mu zkroutila bolestí, jak se mu snažila zastavit krvácení.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se té holčičky. Oči měla vykulené a skelné. Rychle potřásla hlavou.

„Bude to v pohodě,“ uklidňoval ji Wes.

„Buďte všichni zticha. Chci všechny vaše mobily, kabelky, klíče a peněženky. Všechno hezky tady na hromadu.“ Šedý ukázal na stůl v hale.

Položila jsem tam svůj telefon a peněženku, Wes hned po mně.

Iris svou proutěnou kabelku, na které se při každém pohybu houpaly červené bakelitové třešně, opatrně uložila vedle našich věcí. Když si opět šla sednout, věnovala mi pohled, v němž jsem zahlédla slabý záblesk, a žaludek mi poskočil, když mi došlo, co na stole chybí. Nechala si svůj stříbrný zapalovač. Všimla jsem si, jak si ho na parkovišti dala do kapsy. A tam také zůstal, hezky zastrčený v záhybech jejích retro šatů. Měly dlouhou sukni podepřenou Irisinou druhou nejnadýchanější krinolínou a byly tak dobře ušité, že se kapsa schovala do rafinovaných záhybů bavlny.

Takové šaty už se nedělají, Noro. To mi řekla, když jsme se poznaly. Točila se v té své červené sukni se zlatými ornamenty. Sukně kolem ní magicky tančila, jako by Iris představovala záblesk plamene před příchodem pekla, a já nebyla schopná se nadechnout, jak moc jsem chtěla, aby mezi námi v budoucnu něco bylo.

Jako v tuhle chvíli. Ona byla mou přítomností i budoucností a disponovala naší jedinou zbraní nacpanou v záludných vrstvách bavlny a tylu. Už promýšlela, jak se dostat na svobodu, a to byl přesně ten záchvěv naděje, který jsem potřebovala.

Skoro neznatelně jsem přikývla, abych jí dala najevo, že jsem pochopila. Koutek úst jí poskočil nahoru, až se jí na vteřinku objevil dolíček.

Východa č. 1: zapalovač

— 5 —

Iris v celé své kráse

Když jsem Iris Moultonovou poznala, okamžitě jsem jejímu kouzlu nepropadla.

Ne, ve skutečnosti jsem upadla přes ni.

Jednou vloni o víkendu jsem nesla Lee nějaké složky do města a pořádně se nedívala, kam jdu. Pak už si jen pamatuju, jak jsem po hlavě letěla vzduchem, papíry se všude rozletěly a do mě byla zamotaná pihovatá brunetka, která vypadala, jako by na sobě měla kostým z Hitchcockova filmu.

Zdá se to jako takové roztomilé setkání, ale ne když jste holka, které se líbí holky. To se k tomu přidá ještě takový ten taneček ohledně toho, jestli jí se taky líbí holky. Takže nehledáte červené vlajky, jako to dělají holky u kluků, hledáte duhové.

Myslela jsem, že budeme kamarádky. A ze začátku jsme i byly. Ale řekla jsem si, že to bude všechno. Po tom všem s Wesem... Tvrdila jsem sama sobě, že *nemůžu*. Ne, dokud nepřijdu na to, jak všechno vysvětlit tak, abych to celé nepodělala. A byla jsem přesvědčená, že je to nemožné, takže v podstatě jsem hledala život v celibátu, bídě a úkrytu.

Jenomže tu byla Iris ve svých šatech z padesátek, s proutěnou kabelkou ve tvaru žáby a tou svou fixací na oheň, kterou byste považovali za podivnou, kdybyste nevěděli, že se chce stát vyšetřovatelkou požárů.

Trvalo to měsíce. Pomalu se připravovala na takový malý romantický útok, který jsem nečekala, až jsem se jednoho dne ocitla na rande dřív, než jsem si uvědomila, co se děje. Připadalo mi to celé jako mezi panem Darcym a Elizabeth Bennetovou: *Byla jsem v tom až po uši, než jsem si vůbec uvědomila, že něco začalo.* Já byla Darcy a ona Elizabeth, a musím říct, že neoplývám ani takovou vážností, ani snobstvím jako Darcy. Ovšem stejně jako on jsem neměla ani páru, co se děje, protože už jsme měly půlku večere za sebou, když jsem si uvědomila, že by to mohlo být rande. Částečně proto, že jsem si neustále opakovala, že to *nemůže* být rande.

Taky jsem si nebyla stoprocentně jistá, dokud se ke mně cestou domů uprostřed přechodu na prázdné silnici neotočila a nezastavila. Ruku mi obtočila kolem pasu a bokem se zaklesla do mého, jako by tam takhle patřila, a každé buňce v mém těle připadalo, že patří. Poslední, co jsem zahlédla, než se naše rty setkaly, byl odraz svítícího semaforu v jejích očích. Políbila mě, jako bych byla nedůtklivá, jako by mě už pochopila, jako bych za to stála.

A bylo to *jiskřivé*. Netušila jsem, že se člověk může cítit jiskřivě. Myslela jsem, že se to týká výhradně flitrů a drahých kamenů. Pak mě ale najednou Iris Moultonová políbila a vyvedla mě z omylu. Cítila jsem, jak jiskry rozzářily tmu okolo mě.

Nepropadla jsem Irisinu kouzlu.

Spadla jsem, jako bych byla hvězda a ona konec světa. Kataklyzmatická srážka dvou lidí, kteří už nikdy nebudou jako dřív. Už se nikdy nezvednou.

Pokud do toho nepůjdou spolu.

Čas 9:24 (12 minut v zajetí)

1 zapalovač, žádný plán

„Co je to?“

Šedý kšilt vytáhl obálku z Irisiny kabelky. Otevřel ji, prohlédl si tučný balíček peněz a pak se podíval na ni.

„To jsou peníze, které jsme vybrali na zvířecí útulek,“ přispěchala jsem s odpovědí. Přesunul pozornost od ní ke mně a do žeber mě ťukla úleva jako to hrozné klepátko ve tvaru včely, které dala Lee na naše dveře. „Dělali jsme sbírku. Vezměte si to, jsou tam skoro tři tisíce dolarů.“

Zasmál se a byl to známý zvuk, stejně jako zbraň pro mě byla známá na pohled. Vyznačoval se podlostí a povýšeností. Cílem toho zvuku bylo mě ovinout jako had a vyvolat ve mně ještě větší pocit bezmoci než předtím pohled na zbraň.

Strach už jsem ale překonala. Sice nezmizel, ale nijak by mi nepomohl. Potřebovala jsem dělat něco užitečného.

„Chtěli jste odevzdat velký prachy, co?“

Čím víc bude mluvit, tím víc se dozvím. Takže ho musím nutit mluvit. „To je všechno, co máme.“

Pohodil otevřenou obálku zpátky na stůl a peníze se vysypaly po naleštěném povrchu. „To nechci.“

Pak popadl stůl a se všemi našimi mobily ho od nás odtáhl.

A co tedy chceš? To je otázka. Máma mi kladla na srdce: Dej člověku, co chce, a bude ti zobat z ruky. Pro bankovní lupiče, kterým plán vyletěl komínem, to platí dvojnásob. Možná i trojnásob.

Chtěli manažera. Ale nemohli ho mít. Takže chtěli něco, co jim manažer mohl opatřit.

Přístup k bezpečnostním schránkám.

Jak jim tohle můžu opatřit já? A musím jim to opatřit? Nebo stačí, když si budou *myslet*, že jim to můžu opatřit?

V hlavě mi poletoval plán jako můra kolem světla na verandě, ale ještě jsem si nebyla tak docela jistá, kam který jeho dílek patří. Potřebovala jsem víc. Víc informací. Víc vodítek. Víc času, abych pochopila dynamiku mezi těmi dvěma.

Nebylo mi to ale přáno. Červený kšilt u dveří vystrašeně a ustaraně zahalikal.

„Někdo jde,“ hlásil ze svého stanoviště. „Nějaká ženská.“

Šedý švihl pohledem od nás ke dveřím.

Nás sedm tam svorně sedělo napnutých jak struna, když to hrobové ti-cho v bance přerušilo drnčení dveří. Zvuk se odrazil jako ozvěna od stěn a pak utichl. Následující vteřiny ubíhaly bolestně pomalu.

„Jde zpátky k autu.“

„Neukazuj se,“ štěkl Šedý.

Všichni jsme zadrželi dech, a právě když jsme se chystali vydechnout...

Parkovištěm se rozezněl pískot, který byl slyšet až do banky, a pak se ozval její hlas posílený megafonem:

„Mluvím k ozbrojené osobě uvnitř banky. Jmenuji se Lee. Za pár sekund vám tam zazvoní telefon. To vám budu volat já. Když ho zvednete, můžeme ten problém, ve kterém jste se ocitli, společně vyřešit. Když ho nezvednete, tak je to samozřejmě vaše rozhodnutí, ale myslím, že by to nebylo rozumné.“

Jakmile se odmlčela, začala jsem počítat.

Deset. Devět. Osm.

Červený kšilt se odšoural od dveří a tentokrát vykukoval z okna.

Sedm. Šest. Pět.

Šedý kšilt kroužil kolem naší skupiny – raněného strážného, vystrašené pokladní, starší dámy, tří pubertáků naštvaných jeden na druhého a malé holčičky.

Čtyři. Tři. Dva.

Zvedl zbraň. Otevřel ústa. Narůstal v něm hněv. Nebezpečný hněv.

Jedna.

Telefon za přepážkou začal zvonit.

Je to tady.

Pochybná sestra

Tady bych se měla zastavit u své sestry. Protože ano, ona je ten typ ženy, který přijde vyzbrojený megafonem. A taky zbraní, která střílí gumové projektily místo broků, a pěstmi jako z olova, i když jen tréninkově boxujeme.

Lee je skoro o dvacet let starší než já, takže se dostala pryč, ještě než jsem se narodila. Zbavila se mámy o několik let dřív. Nejsme vlastní sestry, dohromady nás však váže pokřivená genetická výbava podvodnice.

Když máma podvody ještě nepáchala, byla Lee malá. Její táta byl úplně obyčejný chlap, ale zemřel. A tak se máma pustila do podvodů, aby si udržela životní styl, na který byla zvyklá.

Všechno se to rozpadlo poměrně rychle. Když padly, tak pěkně zvysoka, o to horší bylo přistání. A když pak zase povstaly (a co máma *udělala*, aby znovu povstaly)... No, Lee o těch časech moc nemluví. Alespoň ne střízlivá.

Napadlo mě, jestli si myslí, že bych ji odsoudila. Nechápu, jak by si to mohla myslet. Vždyť ví, co jsem musela dělat, abych přežila.

Obě jsme zlomené holky dorůstající v ženy s prasklinami zacelenými něčím drsným místo jemného uhlazeného povrchu.

Já už jsem se do podvodnického světa narodila. Přišla jsem na svět se lží na rtech a se schopností se usmívat a oslňovat přesně jako matka. Lidé tomu říkali šarm. Ve skutečnosti je to prostě užitečné. Vidět do něčího nitra a oka-

mžitě se vhodně přizpůsobit, abych to nitro mohla zrcadlit. To není dar ani prokletí. Jen nástroj.

Ani si nepamatuji dobu, kdy by máma někoho nezpracovávala. Nebo jaké to je mít, i když na krátko, milujícího tátu. A nikdy jsem nepoznala život, ve kterém se nelže.

Ovšem pamatuji si první den, kdy jsem potkala Lee. Byla jsem šestiletá holčička a ona byla... *silná*. Jak se pohybovala, jak se oblékala, jak po mámě vrhla pohledem, když začala vymýšlet výmluvy, proč nechodím do školy...

Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by mámě zavřel pusu. To ona vždycky každého uhranula.

Lee ale nepotřebovala nikoho uhranout. Ona prostě rozkazovala.

Nikdy v životě jsem se necítila na nikoho takhle okamžitě napojená. Ne, že bych ji hned měla ráda, na to už jsem byla příliš ostražitá, něco v ní se mi ale zalíbilo. Něco, co bych sama chtěla mít, ale tenkrát jsem to nedokázala vyslovit: *svoboda*.

Tehdy jsem netušila, že odešla už s rodícím se plánem v hlavě. Ta představa, že existuji a máma mě má pod palcem, jí hlodala v mysli. Avšak Lee je ten typ, který se dokáže taky do něčeho pořádně zahryznout. Trvalo to šest let, než se jí plán podařilo dotáhnout do konce, ale když má Lee misi, jde si až strašidelně za svým. A její misi bylo dostat mě od mámy.

A teď? Teď bylo její misi dostat mě z banky. Už mi ale nebylo dvanáct a ona na to tentokrát nebyla sama.

Měla mě.

Čas 9:28 (16 minut v zajetí)

1 zapalovač, žádný plán

Šedý kšilt držel zbraň klidně, jeho oči ale už zas tak klidné nebyly. Kmitaly sem a tam, od naší sedmičlenné skupiny přes řinčící telefon až k Červenému kšiltu stojícímu u dveří. Nemohl se rozhodnout, kterým směrem ventlovat svůj hněv.

Pak mu to sepnulo. Jeho pozornost se zaměřila na pokladní sedící vlevo od nás. Namířil na ni brokovnici. „Spustila jsi alarm?“

Byla jsem zaklesnutá mezi Iris a Wesem jako kus masa v sendviči, takže když Wes strnul a Iris zalapala po dechu, nejen že jsem to slyšela a cítila, ale doslova jsem svou kůží jejich stres nasávala. Oba totiž věděli, že pokud je venku Lee, tak jsem to byla já, kdo (přeneseně) spustil alarm.

„Ne, ne, nespustila!“ bránila se pokladní.

Udělal další krok vpřed směrem k naší skupince nacpané v malé čekárně. Přikrčili jsme se ještě víc, protože nebylo kam se schovat.

„Sedí v hlídkovém voze?“ zeptal se Šedý Červeného, který se stále lepil na zeď a vykukoval z toho jediného kousku okna, který měl k dispozici.

Zakroutil hlavou. „Stříbrný auto a je oblečená normálně.“

„Zbraň?“

Několik, ale Lee je nikdy nevytahuje, dokud nemusí.

„Žádný nevidím.“

Šedý kšilt se úplně trásl na to někoho zastřelit. Viděla jsem to v každé vrásce jeho tváře. Poznala jsem ten pohled.

Telefon pořád zvonil. Moje sestra byla tam venku, dělila nás zeď a několik metrů. Lee pro mě vždy znamenala bezpečí a teď jsem ji chtěla mít u sebe, jako když jsem byla malá. Tak jako jsem ji chtěla mít u sebe ten večer, kdy šlo všechno do háje.

Musela jsem si připomenout, že už jsem starší, skoro dospělá ženská s těžkými botami, rozčuchanými vlasy a všemi těmi šrámy na duši přeměněnými v zocelující jizvy. Nesnáším to rčení: „Co tě nezabije, to tě posílí“. Je to hovadina. Někdy to, co vás nezabije, je mnohem horší. A to, co vás zabije, se jeví jako lepší varianta. Protože to, co vás nezabije, vás poškodí natolik, že je pak těžké probojovat se životem s tím, co vám zůstalo.

To, co mě nezabilo, mě rozhodně neposílilo. To, co mě nezabilo, ze mě udělalo oběť.

Ale *já* jsem se posílila. Já jsem přežila.

Dobře, já, pak Lee a moje velmi trpělivá terapeutka.

„Možná byste měl zvednout ten telefon,“ navrhla pokladní třesoucím se hlasem. „Policie... vám určitě dá, co chcete.“ Její slova se však vytratila, když se Šedý otočil a dlouze se na ni podíval. Zbraní máchal nebezpečně blízko.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Olivia.“

„Řeknu ti to takhle,“ začal a nahnul se blíž. „Ať vás učili cokoliv, co máte dělat při přepadení, zapomeň na to, zlato. Já znám vaše pravidla a policejní příručku i pozpátku.“

„Prosím,“ zakňourala.

Byla jsem si jistá, že ji zastřelí, a už jsem se chystala vyskočit, když vtom telefon přestal zvonit a to ticho se rozhostilo tak náhle, že to přitáhlo jeho pozornost.

Iris se vedle mě zavrtěla a Šedý v tom nastalém tichu vystartoval, ale už Červenému nezabránil zvednout mé sestře telefon.

„Ty zasranej...“ začal, ale nedořekl to, přeběhl k němu a vyrval mu sluchátko z ruky.

Na zlomek vteřiny zaváhal. Viděla jsem, jak obtočil prsty kolem sluchátka, jako by si představoval něčí krk, a ramena se mu napjala, jako by chtěl sluchátkem třísknout o stůl.

Pak ale ramena narovnal a místo toho, aby telefon rozmlátil, přiložil si ho k uchu.

„Máte dvacet vteřin.“

Přepis telefonního hovoru mezi Lee Ann O'Malleyovou
a únoscem č. 1 (Ú1)

8. srpna, čas 9:33

Ú1: Máte dvacet vteřin.

O'Malleyová: Půjdu tedy rovnou k věci, když už jsem se
představila. Jak se jmenujete?

Ú1: Moje jméno není podstatný. Deset vteřin.

O'Malleyová: Co chcete?

Ú1: Mám sedm rukojmích. Chci Theodora Frayna. Přiveďte
mi ho. Hned. Nebo začnu střílet.

/hovor ukončen/

Čas 9:34 (22 minut v zajetí)

1 zapalovač, žádný plán

„Ať se zvednou,“ přikázal Šedý kšilt, jakmile dramaticky zavěsil místo toho, aby s Lee mluvil. Sice tvrdil, že zná příručku, ale vůbec se podle toho nechoval. Prostě jen vytáhl všechny své karty a předhodil je Lee, aniž by si nějaké nechal.

„Zvedat! Ty, mladej! Vezmi toho strážného.“ Červený do nás šfouchnul pistolí, a vzhledem k tomu, že už jsme viděli, jak má nervózní prst na spoušti, rychle jsme poslechli. Šla jsem pomoci Wesovi se strážným a společně jsme ho vlekli chodbou, jíž nás Červený hnál do útrob banky, kde se nacházely kanceláře.

„Děti sem,“ nařídil Šedý a ukázal na místnost nalevo. „A dospělí sem.“ Mávnul směrem k místnosti naproti té naší.

„Ale děti...“ začala Olivia s vykulenýma očima, když se na nás všechny podívala.

„Bez keců. Dejte ho do místnosti k nim,“ obrátil se na mě a Wese.

Položili jsme strážného na koberec v kanceláři, Wes mě popadl za ruku a táhl mě k místnosti přes chodbu.

„Všechno bude v pořádku, děti,“ řekla Olivia nám čtyřem, ale byla tak moc vyděšená, že to znělo spíš jako nejistá otázka než jako útěcha. Pak za sebou Šedý zavřel dveře a zůstal s nimi sám uvnitř. My už nemohli dělat nic

jiného než nechat Červeného, aby nás nahnal do naší vlastní kanceláře. Telefon na stole vyrval ze zdi a nacpal si ho do podpaží.

Iris se při každém jeho pohybu přemísťovala, aby svým tělem neustále kryla malou holčičku.

„Zůstaňte zticha,“ zavelel Červený. Pak odešel, zavřel dveře a vzápětí jsme uslyšeli skřípavý zvuk – táhl něco, aby dveře zablokoval.

Nebyl tam zámek, ale já se ani nesnažila na dveře zatlačit. Zatím ne. Červený by mohl stále čekat venku. Přitiskla jsem ucho na dveře a měla jsem dojem, že jsem zaslechla cvaknutí dveří naproti, ale nebyla jsem si jistá. Mohli by tam být oba, a kdyby viděli, jak se hýbe klika...

Iris roztřeseně vydechla. Holčička potlačila vzlyknutí. U Wese jsem nikdy neviděla tak potemnělé oči.

„Musíme se soustředit,“ prohlásila jsem a ta slova jako by rozbila to ticho, které na nás padlo. „Teď se nesmíme sesypat.“

Neříkala jsem to jim, ale sobě, ale fungovalo to na všechny, protože všichni tři jsme se zhluboka nadechli. Jako starší jsme museli být v pohodě, protože ta holka byla tak malá a vystrašená. Bývala jsem taky tak malá, když jsem se bála?

„Máš pravdu,“ přidala se rázně Iris a narovnala ramena, jako by na sobě měla místo barevných šatů brnění.

Otočila jsem se, abych prozkoumala místnost. Bez oken, bez dveří. Stál tam jen psací stůl.

„Já ji zabavím,“ zamumlal Wes.

„Já prozkoumám stůl,“ nabídla se Iris.

Wes se přikrčil k dívce a tiše na ni mluvil, zatímco já s Iris jsme se otočily ke stolu. Telefon byl očividně mimo hru, ale možná by se v zásuvkách našlo něco, co by nám mohlo pomoci.

„Hledej zbraně,“ přiběhla jsem ke stolu, Iris hned za mnou. Vzala si na starost levou stranu a já pravou.